

Maria Blazejovsky

Kraljevska igra

Tim i Tina su bili najbolji prijatelji.
Tim je najradije jeo jabuke a Tina je voljela i kruške.
Tim je imao mačku po imenu Baba.
Tina je imala psa po imenu Bobo.
Inače su se veoma malo međusobno razlikovali.
Jedno drugom su pripovijedali svoje tajne
i smijali se istim pričama.
Objedovali su skupa, i skupa se igrali,
i istodobno odlazili na počinak.
Oboje su se bojali goleme,
crnožute, ružne utvare,
a kad je Tim dobio ospice,
i Tina ih je dobila nakon dva dana.

Jednoga dana su Tim i Tina igrali kraljevsku igru.
Pobjednik bi postao kraljem
i dobio sjajnu, blještavu krunu.

Tim je pobijedio, no i Tina je htjela biti kralj.

Odjednom se u zraku osjetio gnjev,
potom svađa, pa zavist i bijes.
Ružne riječi su poput otrovnih strjelica siktale amo tamo.
Tim je dobio udarac po goljenici,
a pokraj Tinina uha prozujao je plastični autić.

„Preglupa si za kralja!
Glupa si poput hrušta koji je posve poludio!“ frktao je Tin.

„A ti si premalen za kralja!
Tako si tako malen da čak ne bi dokućio ni klupčicu za noge ispred
prijestolja!“ prosiktala je Tina.

„A ti čak ne umiješ
piškiti stoječke!“ zajedljivo će Tim.

„A ti čak ne znaš ni kako se pravilno
igra nogomet!“ podrugljivo će Tina.

Zablenuli su se tvrdokorno jedno u drugo
razmišljajući o tome što bi još zločestoga mogli reći jedno drugom.

A potom je iznenada nastao tajac.
Dva suzama umivena, izgrebana lišca buljila su u prazno.

Bili su ljutiti i tužni poput crnoga noćnog neba.

Tim je odjurio doma i zatvorio se u svoju sobicu.
Uzeo je sanduk s igračkama i napravio
golemu, sjajnu, blještavu krunu.

Krunu samo za sebe.

Oko sebe ukrug je posjeo plišanog medvjedića, lava,
svoje plastične autiće, nogometnu loptu i Babu.
Oni su bili puk a Tim je bio kralj.
Zapovjedio je:

„Pretvorite se u nebeskomodre balončiće!
Napravite dvadeset i sedam kolutova preko glave!
Izmislite tigraste medvjede i zečje trkaće automobile!“

Malo pomalo i igra je postala dosadna.
Odgovore koje je Tim izmislio za puk
ubrzo je sve odreda naučio napamet.

Bijesno je bacio krunu k igračkama.
Sjeo u svoj mračni kutić brigâ
i odlučio kako nikada više neće izaći van.

Njegova srdžba je ključala i bližila se vrhuncu.

Tim je poželio Tinu usred mravinjaka,
poželio (joj) da dobije žute slonovske uši
i da ima nos okrugao poput bundeve
s ugojenom osom posred njega.

No sve to nije ništa pomoglo.
Timov se bijes pretvorio u žilavi,
ljepljivi grumen jada, te je poželio
da cijela ta bijedna svada ode k vragu.
Sklopčao se i zaspao posve žalostan.

Sanjao je:
Bio je kralj i sjedio na vrh svoga dvorca.
Baba se pretvorila u tigra
i štitila ga od svih neprijatelja.
No neprijatelja nije nigdje na vidiku.
Čak ni onih najsićušnijih.

A nije bilo ni prijatelja.

Tim se nasmrtno dosađivao.
Kad je podigao pogled, spazio je kako nešto leti zrakom,
i munjevito se približava. Bila je to Tina.
Smiješila se, mahala mu i dozivala ga.
Tim je odbacio krunu, potrčao
i bućnuo u kanal koji je opasivao dvorac.

Potom se probudio.

A Tina?
Nakon svađe ostala je posve smetena stajati.
Potom je tako zatapkala nogama
da je Bobo poskočio uvis od straha.
Zaputila se svojem ormaru za prerašavanje,
izvukla krunu kraljevine od zadnjih poklada,
stavila je na glavu i stala ispred Bobe.

„Ja sam kralj a ti si puk!“, rekla je Tina.

Bobo je zarežao.

„Dođi, izvodit ćemo lude akrobatske majstorije!“

Preskakati slonove i pri tom lajati,
istodobno mahati glavom i repom,
češkati se lijevom šapom iza desnog uha.

Bobo je sve navlas oponašao.

Vješanje repom o zidnu prečku
i njihanje, to Bobo nije rado učio.

Tina je skinula krunu s glave.

Nije imala volje igrati se dalje sama.

Sjela je uvrijeđena u kut,
prebacila pokrivač preko glave i zarežala.

I Bobo je zarežao.

Tina je počela glasno ružiti.

Zaželjela je Timu čvorugu na čelu
i pet buha u čarapama.

Najradije bi mu čarolijom stvorila
plave čekinje posvuda po tijelu.

Tina je siktala, frktala i režala!

Bobo je zalajao, ustao i otišao.

Stanovito vrijeme je vladao tajac.

O, kamo sreće da se nikada nije dogodila ta svađa!

Krupne suze su se zakotrljale niz Tinine obraze.

Bobo se tihano vratio, legao uz nju
i hrapavim jezikom lizao njezine nožne prste,
dok se nije zasmijala jer ju je to toliko gocialo.

Kad je noć izvjesila prvu zvijezdu na nebu,
djeca su pošla na počinak.

Tim se prevrtao s jedne strane na drugu
i nikako nije mogao usnuti.

Pobrojao je sve sniježne pahulje bake Zime,

no tu i tamo bi prolepršala pokoja pahulja
posve slična Tini.
I to je Tima rastužilo.

Tina je bila toliko obuzeta brigama
da joj san nije htio na oči.
Već je pustila da joj stotinu bijelih ovčica
skoči preko pokrivača, no tu i tamo bi
naišla i pokoja crna
koja je sličila Timu.
To bi ju smjesta posve razbudilo.

Idućeg jutra Tina nije imala vremena
za doručak, a Tim nije imao vremena
da zaveže vezice na cipelama.
Posve zarana su htjeli na igralište.

Tim je pristigao slijeva i pogledom vrebao Tinu:
Kakve li sreće! Nije imala bundevastog nosa!
Tina je došla zdesna i zirkala oprezno prema Timu.
Hvala nebesima! Nije imao modrih čekinja!

Pogledavali su uvis spram oblaka pa onda dolje na grmlje.
Češkali su se po nosu i iza uha.
I sve su se više primicali jedno drugom.

Tina jer načinila klaunski kolut preko glave
a Tim se sklupčao poput slona.
Kolutali su se jedno preko drugog
i kotrljali se preko igrališta.
Smijali su se, smijali i smijali.

I odjednom su oboje sjedili u pješčaniku.
I nijedno od njih nije željelo biti kralj.

Barem ne danas.

* * *

*Tim i Tina se igraju kraljevske igre.
Na kraju oboje žele biti kralj
i tako nastaje neobuzdana svađa.
No, igra bez partnera ne prčinjava zadovoljstvo
pa su ubrzo toliko nesretni da požele
da ta prokleta svađa ode k vragu.*

(ins Kroatische übertragen: Mate A. Ivandić)

© 2010 by Verlag Jungbrunnen, Wien, alle Rechte vorbehalten
Diese Übersetzung wurde gefördert aus den Geldern der Karl Bruckner-Kinder- und
Jugendbuchstiftung